

ERDÉSZETI UJSÁG

szak- és társadalmi lap az erdészeti személyzet részére.

Előfizetési árak:

Egész évre 4 frt — kr.
Fél évre 2 frt — kr.
Negyed évre 1 frt — kr.

Előfizetési díjak, hirdetések s bármily írásbeli közlemények a lap szerkesztőségéhez küldendők.

Megjelenik

minden Kedden

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak helye 10 kr. Ezen kívül minden hirdetésnél 30 kr. bélyegdíj fizetendő.

Nagyobb s többszörös hirdetményeknél mérsékelt díjak egyezség szerint.

Nyílt levél.

az

„Országos Erdészeti Egyesülethez.”

(Folytatás.)

A szolgálatból kifolyólag — mint már említettük, — nagyon gyakran van kitéve az erdészeti alkalmazott megtámadtatásoknak s az ebből kifolyó önvédelem kényszerűségének, mely utóbbi azután rendszeren a bíróság elé hajtja.

Hazai törvényeink a végső szükségben alkalmazott önvédelemből kifolyó, egyébként bármely súlyos beszámítás alá eső cselekményt nem büntetik ugyan, de hát az önvédelem szükségességét és elkerülhetlen voltát csak

nagy ritkán s nem egyszer csak akkor lehet beigazolni, ha az azt alkalmazó már maga is súlyosan, néha halálosan megsérült; nehéz ez kivált ott, hol a megtámadók többen vannak, mert itt az önvédelem által sérülést szenvedett támadónak mindig vannak tanúi a czimboráiban arra nézve, hogy ő tulajdonkép nem is támadott, vagy legalább nem komolyan s legfőleg csak fenyegető állást foglalt el, mely elől a megtámadott egyébként is menekülhetett volna s készek a magát védő erdőőrnek vérengző, gyilkos hajlamokat imputálni, a bíróság pedig — más tanúk híján — elfogadja tanuskodásukat s esküre bocsátja őket, a következmény pedig az, hogy a testi épségének, életének védelmében bünbe esett erdőőr — ha ugyan cseleke-

TÁRCZA.

Egy süket őzbak.

Az, a mit itt saját tapasztalásom nyomán leírni akarok, hét évvel ezelőtt, 1890 augusztus havában történt Isaszegen, azon az Isaszegen, melynek mezőit a negyvennyolczas dicsőtéljes szabadságharcban derék honvédek vére áztatta.

Mint erdőlegény ettem akkoriban a kincstár kenyérét; keserű kenyér biz az, mint ha csak üszögös buza lisztjéből sült volna, de hát azért fiatal az erdőlegény, hogy fiatal gyomra az ilyet is elviselje, biztos tudatában és reményben annak, hogy ezt nyomon fogja követni az erdőőri-kalács. (?)

Kötelességeim számosan valának, mert az erdő védelme mellett még az ott lévő nemes vad állományának a gondozásán is fáradoznom kellett, a mely utóbbi teendőm még arra is rákényszerített, hogy kukoricza csösz legyenek

Utóbbi állításomat talán furcsának és hihetetlennek fogja találni a tisztelt olvasó, de hát úgy van, a mint mondom. Ismeretes dolog ugyanis, hogy a szarvasok és őzek estenden szívesen kiváltanak az erdőből a szomszédos kukoriczaföldekre s ott kedvük szerint lakmározva a finom csemegén, nagy bosszuságot okoznak nem csak a föld tulajdonosának, de a saját gazdájuknak is, kinek az okozott kárt meg kell térítenie. Az ilyen következményeiben káros kirándulások megakadályozása volt egyik főadata a védszemélyzetnek, melyet úgy oldott meg, hogy az ismert váltók közelében vak lövéseket tett, mitől a vadak megriadva, bent maradtak a tanyájukon.

Az említett időben magam is kirándultam naponként ilyen ártatlan puffogatást végbevinni.

Már délelőtt bejártam volt kerületemet s délre meglehetősen elfáradva s a síkkaasztó hőségtől kimerülve tértem haza s miután megebédeltem, leheveredtem egy kis pihenőre s oly édesen szenderedtem el, mint a hogy erre csak a fiatalság képes. Álmodtam

detét bűnnek lehet nevezni — el lesz ítélve cselekménye súlyosságához arányított hosszabb vagy rövidebb börtönbüntetésre. Ezen kívül a megsérült — vagy halál esetén annak utódai — rendszeren fogas prókátorral lépnek föl, ki ügyüket támogatja, míg ennek ellenében a rossz anyagi viszonyok között levő erdőörnek gyakran le kell mondania az ügyvédi védelemről, mert annak tekintélyes költségeit nem képes viselni.

Igaz, hogy főbenjáró bűnöknél honi törvényeink olyan esetben, midőn a vádlott védelme költségeit viselni nem bírja, hivatalból rendel ki védőt melléje, de hát bár mennyire is tisztelettel viseltetünk az ügyvédi kar igazelműsége, lelkiismeretessége irányában, mégis mindig bennünk az a gyanu, hogy az ilyen hivatalos védő soha sem buzgólkodik annyira a védelem körül, mint a hogy azt tenné akkor, ha az elismerés mellett fáradozásainak még egyéb — szemmel is látható — gyümölcsét élvezhetné.

Az önvédelem határai annyira tágak, hogy azokat tulajdonkép egész bizonyossággal körvonázni alig lehet. A gyöngébb testalkatu, vézna ember védelmében fegyverhez kénytelen nyulni ott, hol a természettől aczél izmokkal, atlétai termettel megáldott embertársa megtámadóját öklének súlyával is játszva győzi le. Az egyik

természeténél fogva idegesebb, a félelemre, ijedtségre inkább hajló, mint a másik s nem mindegyik látja egyenlőnek ugyanazt a veszélyt, az ilyen körülmények bizonyítása azonban fölötte nehéz s a törvényekben, a védekezés módjában járatlan soha sem fogja ezt úgy megcselekedni, mint a képzett jogtudós az ő körmön font okoskodásaival.

Mai prókátoros kornunkban nincs hivatal, nincs testület, de sőt vagyonosabb magánember sem, kinek jogi képviselője, tanácsosa ne lenne. Kérdezzük: miért nem lépnek föl ezek hivataluknál fogva a megvádolt erdőör védelmére?

Az önvédelemből, vagy a szolgálatának talán túlbuzgó teljesítésében bűnbe esett s ezért hosszabb szabadságvesztésre elítélt büntetésének kitöltése után leggyakrabban szolgálat nélkül marad, mert kenyéradója elítéltetése után állását mással töltötte be s így gyakran a legnagyobb nyomornak és kétségbeesésnek van kitéve.

Czélszerűnek vélnők, ha az ilyenek állása csak ideiglenesen, elítéltetésük idejére töltetnék be s a büntetéstől való szabadulás után nékiek visszaadtnék.

Az ember földi hivatása a családalapítás és hasznos honpolgárok nevelése az utókor számára. Igaz, hogy a nevelés alapja a jó házi nevelés, melyben a szülőnek kell a gyermeket részesi-

összevissza mindent, csak azt nem, hogy még az nap eleven özbakot fogok.

Az édes nyugalom után, úgy 3 óra tájt délután, miután előbb megfelelő mennyiségű vak töltéssel eláttam volna magamat, rágyújtottam öblös pipámra s mint szakvizsgára készülődő ember magamhoz véve a szükséges könyvet, megindultam az esti riasztgatásra. Rekkenő kánikulai meleg volt s így magamat fölfrissítendő, betértem utközben oda, hol legdrágábban mérik a — vizet, azt a bizonyos vizet ugyanis, melyet koresmárosoknak nevezett embertársaink bele vegyitenek a szőlő nedűjébe, azzal a nyilvánvaló szándékkal, hogy ez által annak egészségünkre ártalmas erejét ellensúlyozzák.

A koresmárost — kit rendszeren Sándor bácsinak hívtam — ugyan nem vízzel, hanem késsel keresztelték meg kicsiny korában s eltekintve attól, hogy ennek daczára ő mégis nagy barátja volt a vízzel való keresztelésnek, talpig becsületes jóra való ember volt s hűségesen rótta szép fehér krétával a tartozást szek-

rényének arra a fiókjára, melyben a subiczkot tartogatta. Ez a fiók volt három hosszú éven át az én kontós könyvem, egy nyitott lap, melyet mindig szabadon ellenőrizhettem, de erre nem volt nagy szükség, a nyilvánosság daczára pedig még sem tudta soha senki, hogy kinek a bűnlétrája az ott, mert a lajstrom név hijával szűkölködött. Elsején aztán hűségesen le lettek törölve a régi bűnök, hogy ujaknak adjanak helyet. Olyan volt ez, mint a perpetuum mobile, az örökös mozgógép, melynek fölhalálásán annyian törték hiába a fejüket.

A szokásos diskurszus mellett lehörpentettem három deczi karczost s miután a „vizontlátásig“ való biztatással elbucsúztam volna, felfrissítve indultam utamra.

Izzadtan, eltikkadva értem ki a „két katona“ erdődőrészbe, mely attól a szabadságharczban elesett két honvédtől nyerte elnevezését, kik dicső haláluk után itt pihenik örök álmukat s miután sirhantjukon kissé megpihentem, tovább mentem a locsvoli határ felé,

teni, de ez csak maga az alap, mely — ha rajta egyéb nem épül, — magában véve mit sem ér.

A házi nevelést követnie kell az iskolai nevelésnek, ez lévén hivatva megadni a gyermeknek a műveltség ama fokát, melyet minden honpolgártól joggal megkövetelhetünk, ha azt akarjuk, hogy szeretett hazánk más művelt nemzetek mögött ne maradjon.

Vajjon melyik része a lakosságnak van ebben a tekintetben is mostohább viszonyok között, mint a milyenek között van az erdőör, ki szolgálatának teljesítésében a városoktól, községektől távol eső védkerületéhez van kötve családjával együtt? Az iskola messze távolságban, a fizetés csekély arra, hogy abból családjával együtt élén, még drága pénzen, idegen helyen iskoláztassa gyermekeit. Ezek azután rendesen a mindig gyöngébb anyai kéz vezetésére vannak utalva, mert maga az atya abban az esetben is, ha arra más különben magasabb műveltségénél fogva képesítve is lenne, gyermekeit nem oktathatja, mert nem csak nappalát, de jó részt éjszakáit is és így mondhatni, hogy összes idejét terhes szolgálatának kell szentelnie.

Nem egy erdőörnek ilyen szomorú viszonyok következtében kesergő és fájó atyai szívvvel kell néznie szellemi elzúllását, silányságát annak a szeme fényének, mely viszontagságos életét

fölvidítani, azt türhetővé tenni lett volna hivatva, így pedig csak nyűg és bú okozó a szülők nyakán azoknak teljes életén keresztül.

„Minden oszágnak támasza, talpköve a tiszta erkölcs!” Ezt az erkölcsöt a szülőnek kell ugyan beoltania a gyermek fogékony, zsenge szívébe, de azt tovább fejleszteni, megerősíteni, kiirthatatlanul nagygyá növelni az iskola föladata, mely pedig az erdőör gyermekének a megkívánt mértékben csak ritkán hozzáférhető.

Készséggel elismerjük mi azt, hogy ez a kérdés csak nehezen oldható meg, mert hiszen azt kívánni, hogy egyes erdészeti altisztek gyermekeinek részére az erdők vadonjaiban iskolák állitassanak, vagy pedig hogy fizetésük annyira emeltessék, hogy ebből nevelőket tarthassanak, botorság lenne, másrészt pedig oktalanság lenne óhajtani azt is, hogy iskolákkal bíró városokba, falvakba szállásoltassanak el. Hivatva lenne ezen segíteni némileg a javadalmazás javítása, ez azonban még mindig nem elegendő.

Az állami erdőtisztek gyermekei nevelésének előmozdítására a földmivelésügyi minisztérium évtizedünk elején segélyalapot létesített, mely rövid pár évi főnnállása óta, már eddig is sok száz gyermeknek a megfelelő neveltetését tette lehetővé. Pedig ez az alap olyan apró csöppekből növekedett hatalmassá, melyek alig hogy észrevehetőek. Az a két tized százalék, mellyel az

mert itt volt a legtöbb kukoriczás, az erdő pedig keřitetlen. Az est még messze volt s így még nem érkezett el az ideje a vadak riasztásának, leheveredtem tehát egy terebélyes tölgy árnyékába, rágyújtottam pipámra s elgondolkoztam, hogy miről, már magam sem tudom. Annyi bizonyos, hogy gondolataim legtöbbet forgolódtak két előttem lévő dolgon: a 35 napi fegyvergyakorlat és a szakvizsga körül.

Gondolataim tengerében jót mulattam két fürge mókus bohó ugrádozásain, gondtalan játékán, sivitásain, míg egyszerre gyanus zörgés zavart föl melázásomból s a mint a hang felé pillantok, alig 15 lépésnyire tőlem látok egy gyönyörű őzbakot teljes pompájában, a mint egyenesen a kukoricza felé tart. Megragadtam fegyveremet s elsütöttem egy vak töltést, hogy így vissza riasszam az erdőbe. Legnagyobb bámulatomra a bak a lövésnek oda sem hederített, hanem nyugodtan dugta be fejét egy bokor árnyékának a hűsége s ott tovább legyezkedett. Ekkor botomat dobtam feléje, de az mellette esett le, a nélkül, hogy találta volna,

a bak meg még azt sem modta rá, hogy: „papucs”.

No ez már mégis csak valami — gondoltam magamban — s csendesen oda sompolyogtam s mielőtt még észrevehetett volna, már a hátulsó lába markomban volt. Most már ugrott volna, de hát hiába, nem az a legény voltam én, a ki ne birt volna egy őzbakkal megbirkózni, bár megfékezése elég munkát adott és a forróságban csak úgy csurgott rólam az izzadság.

Már a hogy lesz úgy lesz, gondoltam, azért mégis csak beszállítom élve az erdőgondnoksághoz s húztam magammal a csökönyösködő vadat. Jó szerencsémre ott nem messze találtam egy szántogató embert s az ettől kapott zsineggel guzsba kötöttem a bakot s nyakamba vettem, nem minden baj nélkül, mert e közben agancsával úgy fültöven vágott, hogy nyomában kiserkent a vérem.

Keserves fáradság és izzadság árán végre sikerült vállalkozásom s letéve zsákmányomat, megtettem a jelentést Krause Géza m. kir. főerdész urnál, ki jelentésemet a legnagyobb csodálkozással hallgatta

alaphoz egyes vásárlók, vállalkozók, bérlők s mások járulnak, oly annyira csekély, hogy ezt szívesen és minden zúgolódás nélkül meg is ketszereznék, tudva azt, hogy ez által több száz erdőőri gyermek nevelésének lesznek előmozdítói,

Az államkincstári szolgálatban valamely csekélyebb réndellenességnél az altisztet elüljárója rendbirsággal sujtja s a csekély javadal-mazásából elvont eme összeg az erdőtisztek gyermekei nevelésének javára esik, kénytelen tehát más, magánál módosabb emberek gyermekeinek nevelését elősegíteni az, ki szegény sorsában saját gyermekeit még a legegyszerűbb nevelésben sem képes részesíteni.

(Folytatás következik.)

LEVELEZÉS.

Marczali 1897. június hó 24-én.

Tekintetes szerkesztő ur!

A gadányi volt urbéresek tulajdonát képező legelő terület, melyben a vadászati jogot gróf Széchenyi Andor Pál nagybirtokos ur gyakorolja, szomorú esemény színhelye volt a napokban. A kérdéses legelő területen a községi pásztorok legeltették nyájaikat, mely foglalatosságuknál természetesen a hűséges pásztor kutya nem maradhatott el s ez szemet szurt a nevezett gróf ur erdőőrének, Csillag Györgynek, — ki különben az elmúlt évben még konyhakocsis volt s azóta vergődött mostani fényes polczára — s Tengerdi István csikósnak a kutyáját le akarta lőni. A csikós kezével védelmezte hűséges kísérőjét és segítőjét, a heves vérű ujdonsült erdőőr (?) azonban nem tágitott s nem törődve a bekövetkező szerencsétlenséggel, oda lőtt. A lövés dőrejét egy fájdalmas felkiáltás követte,

végig, azután pedig leszúrta a bakot s beküldte a gödöllői cs. és kir. vadász hivatalhoz.

Hogy a bontásnál sikerült-e süketsége okát megtalálni nem tudom; annyi azonban bizonyos, hogy azóta, sok évi gyakorlatom alatt soha hasonlót nem tapasztaltam, de sem magamnak, sem másnak nem kívánom azt a mulatságot, melyet egy eleven özbaknak forró nyári napon három negyed órán át való czepeleése nyújt. —

Természetes, hogy a kiállott izgalmakat lecsillapítandó, a subiczkos fiókot még néhány szép fehér vonással Sándor bátyámnál fölczífráztam.

Lörincz István
m. kir. erdőőr.

a csikosé, kinek jobb karját találta a lövés, míg a kutyának semmi baja sem esett s épp bőrrel elmenekült.

A súlyosan sérültet behozták a marczali köz-korházba gyógykezelés végett, azonban ennek derék és jeles főorvosa Fülöp István nyomban kijelentette, hogy itt nincs más segítség, mint az összeroncsolt kéz-főt levágni.

Azt mondja a példabeszéd, hogy a szerencsétlenség ritkán jár magában s az ebben rejlő igazság most is fényesen bebizonyult. A sérültnek bátyja, Tengerdi György ki testvérén igaz szeretettel csüggett, annyira szívére vette azt, hogy öcsese örökös nyomorék marad, hogy rosszul lett s szédülni kezdett. Rosszullétének elejét veendő, a közeli kuthoz ment s annak vedréből inni akart, a szédülés azonban annyira erőt vett rajta, hogy bele szédült a kutba s a mély vízben életét vesztette, —

A szegény ember iránt, kit mindenki mint derék, becsületes embert tisztelt és becsült, általános volt a részvét. Halálát fiatal özvegye siratja, kivel csak hat hét óta élt boldog házasságban.

Csillag erdőőr nem hogy segítségre lett volna az általa okozott szerencsétlenségben, hanem onnan megszökött. A csendőrség megtette ellene a följelentést; a bűnpör eredményét annak idején közölni fogom.

Együttal néhány kérdéssel bátorkodom alkalmatlankodni, melyekre a választ megadni kérem. Kérdéseim a következők:

1. Szabad-e nekünk, körerdőőröknek a kezelésünkre bizott erdőterületen a kártékony vadakat pusztítani, bár ki bérelje is ott a vadászatot, van-e erre törvény és melyik az?

2. Jogositva vagyunk-e a magán birtokon át járni, hogy a hivatalos körutainkon utunkat megrövidítsük?

3. Szabad-e és milyen helyen fegyverünket használni?

A szíves válasz mielőbbi megadását kéri

igaz hive
B a k a J á n o s
körerdőőr.

Kérdéseire, mint közerdekiekre magán levél helyett itt válaszolunk, hogy abból esetleg mások is okulhassanak:

1. A vadászatról szóló 1883 évi XX. t. cz. 13. §-a így hangzik:

„A ragadozó vagy kártékony állatokat, ugymint: medvét, farkast, rókát, hiuzt. vadmacskát, nyestet, vad-disznót, borzot, tengeri nyulat, hörsögöt, ürgét, görényt, menyétet, nyustot, vidrát saját terfletén a birtokos bármikor elpusztíthatja azon esetben is, ha a vadászat bérbe volna adva; ha azonban a pusztítást vadászatilag hajtókkal, vagy bárminemű vadászebekkel akarja végbe vinni, erre ez esetben a bérlő beleegyezését tartozik kieszközölni.“

Nyilvánvaló ebből, hogy a vadászat útján való pusztítást csak a bérlő engedélyével eszközölhetik.

2. Magán birtokon át járni csak a tulajdonos beleegyezésével szabad; kivételt képez, ha az azon keresztül vezető út a közforgalomnak át van adva s így közutnak tekintendő.

3. Az erdőőr fegyverének vadászatra való használatáról a fegyveradóról és a vadászati adóról szóló 1883 évi XXIII. t. cz. 5. és 6 §-ai intézkednek.

5. §. A fegyveradó alól kivételnek:

g. az erdőőröknek fegyverei azon esetben, ha ezen egyének az 1879. XXXI. t. cz. 37 §. — Horvát-Szlavonországokban az ott érvényben levő törvényben — megszabott minőség alapján lettek megeskette.

6. §. A vadászati adó alól kivételnek:

e. a hatóságilag fölesketett erdőtisztek, erdőőrök és a kir. erdőfelügyelőség személyzete.

Az ezen szakasz b., c., d., e. pontjai alatti személyek (tehát az erdőőrök is. Szerk.), azon vadászterületen, melyen alkalmazva vannak, vadászatra is használható fegyvert csak a vadászterület tulajdonosának, illetőleg bérlőjének engedelmével mellett használhatnak, és csak a vadászati törvény korlátai között vadászhatnak, más vadászterületeken azonban a vadászatot még a vadászati törvény korlátai között is csak a vadászati adó lefizetése mellett gyakorolhatják. Az ezen §-ban megállapított adómentesség igazolásául szolgál az e. pont alatt említett egyéneknek az eskübizonyítvány eredetije vagy hiteles másolata.

A szerkesztő.

Berkesz 1897. Július 5.

Tekintetes szerkesztő ur!

Az országos viharok a mi vidékünket sem kerültek el s folyó hó 2-án olyan istenitélet volt nálunk, minőre még a legöregebb emberek sem emlékeznek. A jelzett napon már korán reggel torlódtak a felhők az égboltra: villám villámot, dörgés dörgést követett. Így tartott ez egészen délután 2 óráig, mikor a vihar, illetőleg jéghullás teljes erejével kitört.

Éppen akkor voltam indulóban hogy a gazdaság-nál szükséges dolgaimat végezzem s még jó szerencse, hogy még alig 50 lépésnyire voltam lakásomtól mikor a vihar kitört s így még idejekorán menekülhettem vissza s biztos helyről nézhettem végig a dühöngő zivatart. A jéghullás pontos megfigyelésem szerint 19 perczig tartott; a jég először tisztán, később esővel vegyesen hullott; az egyes jégdarabok galambtojás nagyságnál nem voltak kisebbek, de voltak tyuktojás nagyságúak is.

Jó szerencse még, hogy a jég nem volt nagyon sűrű, mert különben mindent elpusztított volna, mit utjában ér; így is óriási pusztítást okozott a szőlőkben, buzában, rózsban; a mi uradalmunkban 35 hold nagyon szép dohányültetést egészen tönkre vert. Biztosítva az egészen nem volt semmi s így a kár rendkívül nagy.

Egy szegény öreg anyókat kertben kapta a vihar, a mint éppen paréjt szedett s egy jégdarabbal úgy fején ütötte, hogy menten összerogyott s elöntötte a vér. A jajveszékelésére oda siető emberek mentették meg a további bajtól.

Teljes tisztelettel

Biró Lajos.

Különfélék.

Szőlőkivitelünk érdekében. Az „Országos szőlőtelepítő szövetkezet” megtette az első lépéseket arra nézve, hogy Magyarország ez évi csemege-szőlő termése az orosz- és németországi piacokon helyeztessék el. Sőt kilátás van arra, hogy a szállításra alkalmas borszőlő fajok p. u. Bakar, Mézesfehér, Dinka stb. is, — mint csemege-szőlő — lesznek értékesíthetők. A szőlőkészleteket a legelső rangú orosz- és németországi cégek veendik át. A szőlőért nálunk ismeretlen magasságú árak fognak kifizetett. A kötések a szövetkezet és a külföldi cégek közt a legközelebbi időben valószínűleg már létre jönnek. Azon szőlőtermelők, kiknek szállításra képes szőlőfajokból termésük mutatkozik, készleteiket az „Országos szőlőtelepítő szövetkezet”-nél Budapest VI., Nagymező-utca 12. bejelenthetik.

Egy pásztorfiu látomása. Dautova bács megyei községben a multkor lélekszakadva rohant be egy parasztyerek a mezőről, s fünek-fának híresztelte, hogy neki odakünn megjelent Szűz Mária A falu népe különösen az öreg asszonyok, azóta seregestől tódul arra a helyre imádkozni, sőt mióta a dolog híre elterjedt, a vidékről is százával jönnek a zarándokok. A parasztfiu által megjelölt helyet földiszitik virággal, gyertyákat égetnek s utóbbi időben annylra elszaporodtak a látogatók, hogy a faluban állandóan valóságos vásár van.

Az óriáskigyó, mint lakó. Párisból a legkülönösebb helyi hírek egyikét jelenti egy távirat. A Santier-utka egyik bérházában a házmester természeti ritkaságnak is beillő passzióval volt felruházva Nem szerette a boritalt, a pipában sem tellett gyönyörűsége, az asszonyok sem kellettek neki; e helyett tartott magának egy boa constrictort, melyet tudja Isten hol szerzett. Az óriáskigyó szelid, jónevelésű állat volt és soha sem feledkezett meg arról, hogy ő nem marhatja meg azt, a ki a kebelén melengeti, abból az egyszerű okból, hogy nem fér el senkinek a kebelén. Inkább óriás volt, mint kigyó és szépen meghuzódott a padlásszobájában, a hol a házmester tartogatta. Minap azonban nagyon elunta magát és az az ötlete támadt, hogy kimászik a tetőre. Lenn az után óriási csődület keletkezett és leste, mikor esik le a boa constrictor az aszfaltra. Nem eset le, de vissza sem ment. Nem tudtak vele mit csinálni. Végre a városi tűzoltóságot rendelték ki, a mely azután addig fecskendezte az óriás kigyót, mignem ez megúván a tust, végre is maga jószántából visszamászott a padlásszobába.

Az udvarias postamester. Az Arizona Kicker utolsó számában ezeket írja: Postafőnökünk Arizona-ban gyönyörűséget talált abban, hogy mindenkinek, a ki megkérte, lenyalta levélbélyegeit. Reformjaink közt az első e kórság megszüntetésére irányult. Fél tucat czédulát nyomattunk s az utcákon fölragasztottuk, ilyen fölirással: Itt nem nyalatik. És bármennyire haragudjék is ránk a közönség e miatt, mi nem tágitunk. A mikor a múlt kedden este a postamestert helyesítve, a pénztárnál ültünk, egy új-mexikói rabló jött, két levelet és négy bélyeget dobott elénk, azt kiáltva, hogy nyaljuk meg a bélyegeket. Szemének szikrázásából gyanítottuk, hogy puskáját fogja előrántani, de megelőztük őt, és mi előtt mukkanhatott volna, több lövést bocsátottunk temporába. Kezdetben kissé csalódottnak s meglepettnek látszott, de később, dicséretére legyen mondván, fölismerte a helyzetet s udvariasan visszavonult. Mindenkiel tudatjuk egyébként, hogy mint postamesterek, igen udvariasak vagyunk, de bélyeget senkinek a kedvéért sem nyalunk.

Nők az alkotmányban. Az örök nőiesség nemesítő hatása, melyet a nők szavazatijogának hívei oly sokszor hangoztatnak, gyönyörűen nyilvánult minap Kansas amerikai állam Jamestown városában. Ott néhány hónap előtt a nők választották az összes városi hivatalnokokat. Minap azt követelték a hivatalnokoktól, hogy oszlassanak föl egy korcsmát a város végén. A hivatalnokok nem teljesítették a kérelmüket. A nők erre nagy csapatba verődtek, fejszét ragadtak, megtámadták a korcsmát s bosszúból izzé-porrá zúztak benne mindent.

Gyilkos méhek. A minap különös eset történt a württembergi Ellingen község határán. Az ország-uton lóhalálában vágatott egy kocsi, a melyen egy cigány ült feleségével és egy gyermekével. A megbokrosodott lovak föltartóztatlanul röpitették a kocsit Ulm felé s az emberek, a kik mellett elszágultak a habzó állatok, meg sem kísérelték, hogy föltartóztassák őket. A szerencsétlen párok fölött hatalmas méhraj röpiült versenyt s ez volt az oka, a miért megvadultak. Mérges csipésük nyomán kiserkedt a vér a lovak testén. A kocsiban ülők jajveszékelése hallatszott. Ugy látszott, hogy nem lehet megmenteni a cigánycsaládot, mert a kocsi minden pillanatban darabokra zúzódhatott a sziklakkal szegélyezett uton. A véletlen azonban segített a bajon: Az egyik ló a méhek csipésétől megdöglött s összeeset a regenstadti magaslapon, a mire a másik ló is térdre bukott s csakhamar kiadta a párját. A méhraj egy közeli gyümölcsfára telepedett. E közben még két cigánycsalád érkezett kocsikon a veszedelem helyére s magával vitte a kárvallottakat.

Nagyapa öngyilkossága. Ebed községben Krakó Nikodem nyolczvan esztendő s földműves egyedül maradt a háznál négy esztendő unokájával. A nagyapó vidáman töltötte az időt a kis fiúval, egyszerre

csak behívta a kamarába, hogy majd ott játszik vele. A kamarában pedig az aggastyán elővette a kötelet s azzal felakasztotta magát. Az unoka még nevetett a dolognak s azt hitte, hogy a nagyapó hintálni akarja magát. Az öreg paraszt pedig néhány perc alatt kiszenvedett unokája szemeláttára.

Katasztrófa a tengeren. Konstantinápolyból telegráfozzák: Junius harmincadikán nagy hajószerencsétlenség történt a konstantinápolyi kikötőben. A Reinbeck nevű német gőzös, a mely nagy sebességgel ment a kikötőből a nyílt tengerre, összeütközött a Berthilde hamburgi mentőhajóval. Az összeütközés oly erővel történt, hogy a Reinbeck nagy léket kapott s néhány perc alatt elsüllyedt. Az utasok mind a tengerbe veszttek s a hajó személyzetéből, a mely husz emberből állott, mindössze csak a kapitány, a másodkormányos, négy tengerész és egy fűtő menekült meg. Az utasok névjegyzéke is eltűnt a habokban s ezért még nem tudták megállapítani a vízbefultaknak sem a számát, sem a nevét.

Állat az emberben. Berlinből írják, hogy egy Nink nevű elzüllött, részeges munkás azon való dühében, hogy tizenhatéves leánya bántalmazásai elől elmenekült hazulról, másik lányát, a tizenötéves Hanit az emeletről az utcára dobta, azután utána lőtt. A szerencsétlen lány halva terült el a kövezeten. Az embertelen apa többi gyermekeinek szemeláttára követte el a gyilkosságot. A rendőrség letartóztatta.

Elrabolt gyermekek. Erzsébetfalva környékén a csendőrség két kis gyermeket keres, a kiket kóborló cigányok ragadtak el édes anyjuk szeme láttára. Az asszony szegény fővárosi nyomdai munkás felesége s férje távollétében is elég gonddal vigyázott alig hat éves gyermekeire, a kik közül az egyik leány, a másik fugyermek. Pár nap előtt dél felé a gyermekek a falu végén levő ház előtt játszadoztak. Az udvarról látta őket az édesanyjuk s nyugodtan foglalatoskodott tovább a ház körül. Egyszerre csak a gubacsi erdő felé halad két kocsiból álló cigánykaraván. Az egyik kocsiról leszáll egy cigány-asszony, hirtelen ölébe veszi a két gyermeket s bedobja őket a kocsiba. A gyermekek anyja látta ezt a jelenetet s rémülten, nagy sikoltozással szaladt a cigányok után. Ezek azonban a gubacsi erdőbe hajtottak s itt a szánalomra méltó anya nem tudta őket elérni. A csendőrség most a főváros szomszédságában tanyázó összes cigánykaravánokat kutatja, de a mai napig nem tudta visszaadni a szegény anyának elrabolt gyermekeit.

Egy asszony hőstette. A Fogaras melletti Ilény községben a minap nagy szerencsétlenséget hárított el bátorságával egy oláh asszony. Szép verőfényes délután volt s egész sereg falubeli gyerek jött vendégségbe két kis fiához. A gyerekek vígan játszadoztak a ház széles udvarán. Egyszerre nagy sikoltozás hallatszott s a ház asszonya rémülve látta, hogy az udvarra egy veszett kutya szabadult be s éppen az ő két gyermekét támadta.

meg. A többiek ijedten lapultak a ház falához, meg a kerítéshez. Azonnal segítségére rohant vérző, sikoltozó gyermekeinek. A kutya, a mint őt megpillantotta, nekiugrott s az egyik ujjá hegyét leharapta. A szerencsétlen asszony akkor sem vesztette el a fejét s látva hogy az eb, ha meg **ném** fékezik, a többi gyermekeket is megmarja, összeszedte minden erejét és fülön ragadva a dühös állatot fölemelte s addig tartotta a vértől patakozó kezével a levegőben, míg a segélykiáltására összefutott parasztság doronggal, vasvillával a kutyát agyon nem verte. Csak ekkor rogyott össze alétan a hős asszony. Csakhamar föllocsolták s most már két gyermekével együtt utban van Budapestre, a Pasteur-intézetbe, hol ingyen fogják gyógyítani. — A rettentő eset hatása alatt az egész fogarasi járásban zár alá vették a kutyákat, mert egy idő óta nagyon sok ott mindenfelé a veszett eb.

Pályázatok.

181/1897. sz. — A máramarosmegyei szigeti erdőgondnoksághoz tartozó 21. számú erdőőri védkerület (Felső-Apsa székhelylyel), melyhez a közép-apsai közbirtokossági erdők tartoznak, üresedésbe jöven, arra ezennel pályázat nyitattik.

Évi fizetés 240 ft.

Pályázni kívánók felhivatnak, hogy az erdőtörvény (1879. évi XXXI t. cz.) 37. §-ában előírt képesítést igazoló okiratokkal felszerelt kérvényeiket alólirotthoz 1897. évi július hó 17-éig nyújtsák be. Az állás választás útján fog betöltetni. A választás folyó évi

július hó 18. napján [d. e. 10 órakor Közép-Apsán fog megtartani. A hivatalos nyelven kívül a románul is tudók előnyben részesülnek.

M.-Sziget. 1897. június 26.

Lázár László,
gk. esperes, mint a köz-
birtokosság elnöke.

H. Anderkó Ábel,
erdőgondnok.

Kínálat.

A következő vadászkutyák eladók.

1. Egy német faj sötét-barna vizsla szuka, erőteljes, szép külsővel, atyja Wotan (Bertha-Greif Nidung) anyja Lilly (Juno Treff-Morell-Hoppenrade) ára 35 ft.
2. Egy hat hónapos barna kan vizsla, ára 20 ft.
3. Egy rozsdabarna színű másfél éves tacsó, ára 15 ft.

Bővebb felvilágosítás kapható: „Vadászlapban“ posta Szabad-Báránd, Sopron megye, a hová a szíves tudakozódások czimezendők.

Szerkesztői üzenetek.

Völgyesi urnak. A kinestári erdészeti altisztek igenis szintén bélyegmentes kérvényen kérhetik a kedvezményes vasuti jegyet. Ilyen irányban döntött a pénzügyi közigazgatási bíróság. A döntvény számát sajnálatunkra most nem közölhetjük, de legközelebb utána nézünk. Kinestári erdészeti altisztek árvái legjobban helyezhetők el a zólyom-lipesei fluárvaházban, vagy a borsodi (miskolci) leányvárházban. A kérvények fölszereléséről legközelebb bővebben fogunk írni.

Felelős szerkesztő és lapkiadó tulajdonos:
Podhradzsky Emil.

Majdnem

8000 FORINT

lesz díjtalanul kiosztva

„A LÉT“

kiadóhivatala által. A díjkiosztáson, valamint a kiadóhivatal által nyújtandó tisztességes és jövedelmező mellékereseten (biztos állásra való kilátással) részt vehet mindenki (nő vagy férfi) ki a következő talány megfejtést beküldi,

A s Zeren cseabát Rakse géde.

A ki ezen talányt meg tudja helyesen fejteni, az küldje a megfejtést és 35 krt postabélyegben a pontos címével „A LÉT“ kiadóhivatalának,

BUDAPEST, V.

Minden egyes beküldőnek egy rendkívül érdekes diszes kötésű könyv lesz bérmentve megküldve. Azonkívül

8 osztályban, 1500 főjutalom
majdnem

8000 forint összértékben

köztük jutalmak: 1000, 800, 750, 500, 300, 250, 200, 150, 100 koroná s. i. t. értékben lesz kiosztva olykép, hogy bárki is mind a 8 osztályon részt vehet s így 8 legelső főjutalomra is tehet szert. A közelebbi felvilágosítás valamint a jutalmazottak névsora és címe „A LÉT“-ben lesz közzétéve.

A „REFORM-TANMÓD VEZETŐSÉGE“, hogy a maga nemében páratlan a pedagóphiológiai szaktekintélyek által elismert psychó- és physiológiai következetességen alapuló tanfolyamain (levél szerint is) résztvevők között (nő vagy férfi) több mint

15000 KORONA

díjakat oszt ki oly czélból, hogy ezen tanmódot — amely mindenek előtt a tanulni óhajtot megtanítja tanulni, s egyben ennek emlékezőtehetségét a tökély legmagasabb fokára emelni törekszik, s csakis akkor kezd a tulajdonképeni tantárgy tanításhoz, ha a tanuló emlékezőtehetsége az illető tantárgy felfoghatására kellően előkészített, — mindenütt ismeretessé tegye, adja a következő díjtalányt.

A g Yakor lat itt Ud Á s
N. n. N. n. N. n. N. n. N. n. k ire
h Asz nos

A ki ezen talányt helyesen meg tudja fejteni, küldje azt és 40 kr. postabélyeget a pontos címével a REFORM-TANMÓD „23“ VEZETŐSÉGÉHEZ,

Budapest, váczi körut 74.

Minden egyes beküldőnek egy rennkivül érdekes diszes kötésű könyv lesz bérmentve megküldve. Azonkívül 3 osztályban 1500 főjutalom — több mint 15000 korona összértékben köztük 1000, 800, 750, 500, 300, 250, 200, 150, 100 korona s. i. t. értékben lesz kiosztva, olykép, hogy bárki is mind 8 osztályon vehet részt s így 8 legelső főjutalomra is tehet szert. Közelebbi felvilágosítások valamint a jutalmazottak névsora és címe más helyen lesz közzölve.

MEGJELENT

BLUM és TÁRSA

udvari egyenruha szállítók

➡ legujabb árjegyzeke. ➡

Kérjen mindenki egy példányt ezen kiváló elsőrangú cégtől, mely bérmentve lesz azonnal beküldve.

A nagyméltóságu földművelésügyi m. kir. Ministeriumnak 1894 évi augusztus hó 11-én kelt magas intézkedésével,

cégünk ujjalag megbízott

a nagytekintetű erdőtiszték és az erdészeti altiszték egyenruhájának szállításával.

Tisztelettel értesítjük tehát, hogy nálunk minden néven nevezendő egyenruházati cikkek

hivatalos uton részletfizetésre

megrendelhetők.

POLGÁRI RUHÁK

a legjobb francia és angol divat szerint készítetnek.

Vidéki megrendelések kiváló figyelemmel eszközöltetnek.

➡ Óvakodjék mindenki oly cégektől, melyek olcsóbb ajánlattal akarják régi vevőinket félrevezetni ➡

Kiváló tisztelettel

BLUM és TÁRSA

BUDAPEST IV.

Sütő utca 2. Szervitater sarkán.

elsőrangú egyenruha készítő intézete.
Ő csász. és kir. Fensége József Főherceg udvari szállító
A földművelés m. kir. Ministerium szállító.

Nyomatott Stegmann János könyvnyomdájában Szászsebesen.